εἴμαστε ὑπὲρ τῆς προόδου στὴν Τέχνη, ὅλοι ἀγαποῦμε τὸ καινούριο, ἀλλὰ καμμιὰ ἀνάγκη δὲν εἶνε νὰ κάψουμε τὴν «Ἰλιάδα» τοῦ Ὁμήρου καὶ τὴ «Θεία Κωμωδία» τοῦ Δάντη, οὔτε νὰ δυναμιτίσουμε τὸν Παρθενῶνα καὶ τὸ Λοῦβρο. "Ας ὑπάρχουν καὶ αὐτά, ἂς δημιουργήσουμε κι' ἐμεῖς ἄλλα καλλίτερα. Γιατὶ στὸ κάτω τῆς γραφῆς —ἐσυπέρανε ὁ φρόνιμος ἄνθρωπος— τὰ κράτη ἔχοιν νόμους καὶ ἀστυνομίες, γιὰ νὰ προστατεύουν τὰ κειμήλια αὐτά... Καὶ ἐπὶ τέλους τί θὰ πῆ Μελλοντισμός ; Τὸ μέλλον εἶνε τόσο ἄδηλο, ὥστε...

«Ὁ καλὸς Οὐγγαρέζος δὲν ἐπροφτάσε νὰ βγάλῃ τὸ συμπέρασμά του, γιατὶ ὁ Μαρινέττι ἐτόλμησε κάτι ἀπίστευτο, ἐντελῶς φουτουριστικό : Θέλοντας νὰ δημιουργήσῃ κεραυνοβόλο ἐντύπωση στὸ ἀκροατήριό του, ἀλλὰ καὶ χωρὶς νὰ ὑπολογίσῃ καλὰ τὴ σωματικὴ ὑπεροχὴ τοῦ ἀντιπάλου του, ὁ Ἰταλὸς ποιητὴς πήδησε ἕνα βῆμα μπροστὰ κ' ἔδωσε μιὰ κλωτσιὰ στὸν Οὐγγαρέζο ἀντιρρησία :... Ὁ γιγαντόκορμος Μαγυάρος ἀνταπέδωσε μὲ μιὰ καλὴ γροθιὰ τὸ φιλοδώρημα τοῦ Μαρινέττι, καὶ ὁ καυγᾶς, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸν ἰδρυτὴ τοῦ Μελλοντισμοῦ καὶ τὸ συντηρητικὸ Οὐγγαρέζο, ἁπλώθηκε καὶ στοὺς ἄλλους ἀκροατὲς τῆς διαλέξεως.

«Ἤμουν ἐκεῖ κοντὰ —διηγόταν ὁ Ράδος— σηκώθηκα ἐπάνω καὶ θέλησα νὰ χωρίσω τοὺς δύο πρώτους ἀντιπάλους. Ἀλλὰ ὁ Οὐγγαρέζος ἦταν ἐρεθισμένος σὰν ταῦρος καὶ δὲν εἶχε συγκρατημό. Γινήκαν ὅλα κεῖ μέσα μαλλιά—κουβάρια... Οἱ φουτουριστὰ καὶ οἱ φουτουρίστριες ὥρμησαν νὰ βοηθήσουν τὸ μαχόμενο ἀρχηγό τους, οἱ νεαροὶ Γάλλοι, ποὺ ἀποτελοῦσαν τὴν ὁμάδα τῶν «Παρνασσακῶν», προήλασαν νὰ ἐνισχύσουν τὸν Οὐγγαρέζο ὁμόφρονά τους, κ' ἐγὼ βρέθηκα μέσα σ' ἕνα διαβολικὸ ἀνεμοστρόβιλο ἀλληλοδερνομένων ἀνθρώπων, ἀπὸ τὸν ὁποῖο ἐβγῆκα σῶος, ὄχι ὅμως χωρὶς μερικὲς μικροζημίες...

«Στὸ μεταξύ, στὸ κρίσιμο σημεῖο τῆς συμπλοκῆς, ποὺ θυμίζει λίγη «παρελθοντικὴ Ἰλιάδα», μπῆκε ἄξαφνα ἡ Ἀστυνομία καὶ μὲ ἀρκετὸν κόπο κατόρθωσε νὰ ἐπιβάλῃ τὴν τάξη... Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Εἰσαγγελεὺς τοῦ διαμερίσματος ἔκλεισε τὸ «Παλάτι τοῦ Φουτουρισμοῦ» καὶ ὁ Μαρινέττι ἔφυγε θυμωμένος ἀπὸ τὸ Παρίσι γιὰ νὰ γυρίσῃ στὴ Ρώμη καὶ ἰδρύσῃ ἐκεῖ τὸ κέντρο του».

ΣΤΕΦ. ΛΑΦΝΗΣ

ΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ ΜΑΣ

Ὁ Ἀλεξανδρινὸς ποιητὴς κ. Κ. Π. Καβάφης
(Σκίτσο τοῦ κ. Σοφ. Ἀντωνιάδη γιὰ τὸ «Μπουκέτο»)

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΥΜΒΙΑ

ΣΕ ΜΙΑ ΜΟΧΘΗΡΗ

Ἔχεις στὰ χείλη ὄχεντρες
καὶ φείδια μέσ' στὸ βλέμμα σου.
Κι' ἔχεις τὴν Κόλασι καρδιὰ
καὶ τὸ φαρμάκι αἷμα σου.

ΣΕ ΦΙΛΑΡΓΥΡΟ

Ἐμάζευες, ἐμάζευες
γιὰ ὅλη τὴ ζωή σου
μιὰ δυάρα σκοτωνόσουνα
κανεὶς νὰ μὴ σοῦ πάρῃ,
ὦ τῆς πλεονεξίας σου,
καὶ τῆς κακῆς ἀρχῆς σου,
γιὰ κύτταξε στὸ μνῆμα σου,
τὰ πῆρες μαξιλάρι ;...

ΣΕ ΛΑΙΜΑΡΓΟ

Τ' ὀγκῶδες καὶ βαρύτατο
καὶ εὐτραφὲς κορμί σου,
τί ἁμαρτία νὰ τὸ τρῶν
σκουλήκια τῆς ἀβύσσου.

Κι' ὅσα γιὰ χρόνια ἔτρωγες,
γιὰ μέρες θὰ τὰ χάσῃς,
νά, φάγε τώρα χώματα,
νὰ δοῦμε θὰ χορτάσῃς ;

ΣΕ ΦΛΥΑΡΟ

Ἔπαψε πειὰ ἡ γλῶσσα σου
νὰ κόβῃ καὶ νὰ ῥάβῃ,
καὶ μὲ τὸ παρλαμέντο της
χίλιες φωτιὲς ν' ἀνάβῃ.

Νὰ βάζῃ νὰ σκοτώνωνται
καὶ νὰ μαλλιοτραβιοῦνται,
μὰ τώρα, γιὰ μνημόσυνο,
πολλοὶ σὲ καταριοῦνται!...

ΣΕ ΕΡΩΤΟΛΗΠΤΟ

Μπρὸς στὸν ἀδέκαστο κριτὴ
θὲ νὰ σταθῆς μὲ θάρρος,
καὶ θὰ τοῦ πῆς πὼς στὴν ψυχὴ
κανὲν δὲν ἔχεις βάρος.

Σύμφωνα μὲ τὸν νόμο του,
ζῶν, ὅλους ἀγαποῦσες
καὶ κάπως περισσότερον
...γυναῖκες προτιμοῦσες!

ΣΚΕΨΕΙΣ ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ ΥΙΟΥ

Νὰ τρῶς μόνο ὅσο χρειάζεται γιὰ νὰ χορτάσῃς τὴν πεῖνα σου καὶ νὰ πίνῃς μόνο ὅσο χρειάζεται γιὰ νὰ καταπαύσῃς τὴ δίψα σου.

— Προσπάθησε νὰ εἶσαι ἁπλός, νὰ παραμένῃς ἐλεύθερος καὶ νὰ γίνεσαι ὠφέλιμος στοὺς ἄλλους.

— Νὰ μὴ περιφρονῆς τοὺς ἀνθρώπους, νὰ μὴν εἰρωνεύεσαι ὑπερβολικά.

ΑΡΑΒΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΙΚΟΥ

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρό, στὴν Μποχάρα ζοῦσε ἕνας νεροκουβαλητής, ὁ ὁποῖος, ἐκτὸς ἀπὸ τ' ἄλλα σπίτια, πήγαινε ταχτικὰ νερὸ ἀπὸ χρόνια καὶ στὸ σπίτι ἑνὸς χρυσικοῦ.

Ὁ χρυσικὸς αὐτὸς εἶχε μιὰ γυναῖκα πολὺ ὄμορφη. Ὅλος ὁ κόσμος εἶχε νὰ κάνῃ μὲ τὴν ἀσύγκριτη ὀμορφιά της, μὲ τὶς χάρες της καὶ τὴν ἀρετή της.

Μιὰ μέρα ὁ νεροκουβαλητὴς πῆγε, ὅπως πάντα, στὸ σπίτι τοῦ χρυσικοῦ γιὰ νὰ γεμίσῃ τὰ πιθάρια μὲ νερό.

Καθὼς ὅμως περνοῦσε κοντὰ ἀπ' τὴ γυναίκα τοῦ χρυσικοῦ, τῆς ἔπασε ξαφνικὰ τὸ χέρι της τ' ἀριστερό, τὸ χτύπησε ἁπαλὰ δυό—τρεῖς φορὲς στὰ δικά του, τόσφιξε μέσα στὰ δάχτυλά του καὶ ὕστερα τό ἄφησε κι' ἔφυγε.

Ὅταν, κατὰ τὸ μεσημέρι, ὁ χρυσικὸς γύρισε ἀπὸ τὴ δουλειά του, ἡ γυναίκα του τοῦ εἶπε :

— Θέλω νὰ μοῦ πῆς τι ἔκαμες σήμερα στὸ παζάρι κι' ἐξώργισες τὸ Μεγαλοδύναμο.

— Δὲν ἔκαμα τίποτε γιὰ νὰ ἐξοργίσω τὸ Μεγαλοδύναμο, τῆς ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος.

— Ὄχι, ἐξακολούθησε ἡ γυναῖκα του. Εἶμαι βέβαιη πὼς ἔκανες σήμερα κάτι κι' ἐξώργισες τὸ Θεό... Κι' ἂν δὲν μοῦ πῆς ὅλη τὴν ἀλήθεια, δὲν θὰ κοιμήσω πειὰ στὸ σπίτι σου, κι' οὔτε πειὰ θὰ μὲ ἰδῆς, οὔτε θὰ σὲ ἰδῶ στὰ μάτια μου.

Τοτε ὁ ἄντρας της τῆς εἶπε :

— Καλά, θὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια καὶ θὰ σοῦ ἐξομολογηθῶ τί ἔκανα σήμερα. Ἐκεῖ ποὺ κοιμόμουν στὸ μαγαζί μου, ἔτυχε νἄρθῃ μιὰ γυναῖκα καὶ νὰ μοῦ παραγγείλῃ ἕνα βραχιόλι χρυσό. Ὕστερα ἔφυγε κι' ἐγὼ ἄρχισα ἀμέσως τὴ δουλειά μου καὶ ἐτοίμασα τὸ βραχιόλι της. Ὅταν ἡ γυναῖκα αὐτὴ ξαναγύρισε καὶ τῆς τὸ ἔδειξα, μοῦ εἶπε :

— Βάλτο μου ἐσὺ στὸ χέρι μου, γιὰ νὰ δοῦμε πῶς μοῦ πάει...

Ἐνῶ τῆς ἔβαζα τὸ βραχιόλι, εἶχα μείνει ἐκστατικὸς ἀπὸ τὴν ἀστράδα τοῦ χιονάτου της χεριοῦ καὶ ἀπὸ τὴν ὀμορφιὰ τοῦ προσώπου της, ποὺ θὰ σκλάβωνε ὅποιον ἄντρα κι' ἂν τὴν κύτταζε. Δὲν κρατήθηκα λοιπόν, πῆρα τὸ χέρι της, τὸ χτύπησα ἁπαλὰ δυό—τρεῖς φορὲς στὰ δικά μου καὶ τῶσφιξα μέσ' στὰ δάχτυλά μου...

— Θεὲ Μεγαλοδύναμε ! φώναξε ἡ γυναῖκα τοῦ χρυσικοῦ. Καὶ γιατὶ τῶκανες αὐτὸ τὸ κακὸ πρᾶγμα ; Μάθε λοιπὸν κι' ἐσὺ πὼς ὁ νεροκουβαλητής, ποὺ ὀχεύεται στὸ σπίτι μας τριάντα χρόνια τώρα καὶ ποὺ στὸ διάστημα αὐτὸ δὲν ἔκαμε κομμιὰ ἀταξία, σήμερα ξαφνικά, πῆρε τὸ χέρι μου, τὸ χτύπησε ἁπαλὰ δυό—τρεῖς φορὲς κὶ τῶσφιξε μέσα στὰ δάχτυλά του.

Τότε ὁ ἄντρας της συντριμμένος τῆς εἶπε :

— Γυναῖκα, ἂς παρακαλέσουμε τὸ Θεὸ νὰ μὲ συχωρέσῃ ! Μετανοιώνω ἀληθινὰ γι' αὐτὸ ποὺ ἔκανα καὶ σύ, ποὺ εἶσαι ἀγνὴ καὶ δικαιη, ζήτησε συχώρεσι ἀπὸ τὸν Παντοδύναμο καὶ γιὰ μένα.

Ἀμέσως ἡ γυναῖκα τοῦ χρυσικοῦ σήκωσε τὰ μάτια της πρὸς τὸν οὐρανὸ καὶ παρακάλεσε ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς της τὸ Θεὸ νὰ συχωρέσῃ τὸν ἄντρα της γιὰ τὴν κακή του πρᾶξι.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὅταν ὁ νεροκουβαλητὴς πῆγε πάλι στὸ σπίτι τοῦ χρυσικοῦ, ἔπεσε γονατιστὸς μπροστὰ στὰ πόδια τῆς γυναίκας του σὰ δοῦλος καὶ τῆς ζήτησε συχώρεσι, λέγοντας :

— Συχώρησέ με, κυρά μου, γι' αὐτὸ ποὺ μ' ἔβαλε νὰ κάνω χτὲς ὁ Σατανᾶς. Γιατὶ αὐτὸς ὁ τρισκατάρατος μὲ γέλασε καὶ μὲ πλάνεψε.

Τότε ἡ γυναῖκα ἀποκρίθηκε :

— Πήγαινε στὸ καλό ! Τὸ κρίμα δὲν ἦταν δικό σου, ἀλλὰ τοῦ ἀντρός μου, ποὺ ἔκανε αὐτὸ ποὺ μοῦ ἔκανες ἐσὺ σὲ μιὰ ἄλλη γυναῖκα, κι' ὁ Θεὸς τοῦ τὸ ἀνταπέδωσε τὴν ἴδια μέρα.

Λένε σχετικά, πὼς ὁ χρυσικός, ὅταν τοῦ ἀνέφερε ἡ γυναῖκα του πῶς τῆς φέρθηκε ὁ νεροκουβαλητής, φώναξε :

— Μωρέ, κύττα τί ἀληθινὸς ποὺ βγαίνει ὁ λόγος «μαχαιριὰ γιὰ μαχαιριὰ καὶ μάτι γιὰ μάτι» ! "Ας εἶνε δοξασμένο τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ποὺ δὲν γίνηκαν περισσότερα. Γιατί, ἂν ἐγὼ ἔκανα τίποτε παραπάνω, θὰ μοῦκανε κι' ὁ νεροκουβαλητὴς παραπάνω !...

Κι' ἀπὸ τότε ἡ φράσι αὐτὴ ἔμεινε στὸ λαὸ τῆς Ἀραβίας ὡς παροιμία....

ΜΙΑ ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ ΜΑΚΡΟΒΙΟΤΗΤΟΣ

Σύμφωνα μὲ μιὰ στατιστική, τὸ ρεκὸρ τῆς μακροζωΐας τὸ κατέχει ἡ Νορβηγία, ὅπου ὁ μέσος ὅρος τῆς ζωῆς μεταξὺ τῶν κατοίκων εἶνε 80 ἔτη. Κατόπιν ἔρχεται ἡ Ἀγγλία μὲ 70 καὶ ἡ Αὐστρία μὲ 65 ἔτη.